

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **L. O.**, zast. JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem v Hradci Králové, Resslova 1253, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem v Opavě, Horní náměstí 103/2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, ze dne 22. prosince, čj. 2011/87962-421, t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 22. prosince, čj. 2011/87962-421, se z r u š u j e a věc se žalovanému Státnímu úřadu inspekce práce v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.**

Odůvodnění:

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora uvedeného rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (jehož působnost přešla k 1. 1. 2012 na Státní úřad inspekce práce), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání do rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 20 000 Kč a nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Uvedl, že rozhodnutí o uložení sankce za spáchání správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c/ zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) mu bylo uloženo za zjištění Úřadu práce – krajské pobočky v Hradci Králové učiněného při kontrole dodržování právních předpisů o zaměstnanosti provedené u žalobce dne 3. 6. 2011. Při kontrole byla v provozovně – kavárně – žalobce zastížena P. R.. Žalobce tvrdil, že byl v době kontroly z hygienických důvodů krátkodobě nepřítomen, do provozovny se dostavil v řádu minut, ještě v průběhu kontroly. Dne 10. 6. 2011 byla kontrola zopakována, v provozovně byla opět zastížena P. R., která již vykonávala práci a to na základě dohody o provedení práce uzavřené s žalobcem dne 9. 6. 2011. Dne 30. 8. 2011 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení, v němž správní orgán dospěl k závěru, že žalobce dne 3. 6. 2011 v 19.55 umožnil výkon nelegální práce spočívající v obsluze baru v provozovně Caffè Tomkova 139/22, Hradec Králové bez uzavření pracovněprávního vztahu.

Žalobce prvně vyslovil přesvědčení, že jeho jednání nenaplnilo skutkovou podstatu správního deliktu. Z protokolu vyplývá, že kontrola byla zahájena v době, kdy nebyl v kavárně přítomen. Doba nepřítomnosti přitom nebyla zaznamenána a žalobce uvádí, že se jednalo o pět minut. Žalobce odkázal na výklad pojmu „výkon práce“ dle ust. § 2 odst. 4 zákoníku práce a vyslovil přesvědčení, že jeho krátkodobou nepřítomnost v provozovně, kdy toto místo hlídala P. R., nelze považovat za výkon práce. Pokud žalovaný namítá, že se nemohlo jednat o občanskou výpomoc, neboť takový pojem právní řád nezná, pak žalobce uvedl, že činnost P. R. měla charakter ojedinělého a příležitostného úkonu. Úkolem žalovaného přitom bylo zkoumat, zda zmíněná osoba vykonávala práci podle pokynů žalobce v pracovní době za mzdu.

Dále žalobce uvedl, že veškeré podklady prvostupňového rozhodnutí byly shromážděny ve fázi před zahájením správního řízení. Žalobce využil svého práva vyjádřit se ke shromážděným podkladům a zpochybnil skutečnosti uvedené v protokolu o kontrole. K nim však správní orgán nepřihlédl, neboť dle jeho názoru nebyly učiněny ve lhůtě. Správce daně pak bez dalšího vyšel z obsahu protokolu, aniž sám v řízení provedl jakékoliv dokazování. Tento postup považuje žalobce za podstatné porušení jeho účastnických práv, když zejména dokazování proběhlo zcela bez účasti žalobce v době před zahájením správního řízení. Žalobci tak bylo znemožněno se v řízení účinně hájit. Správní orgány tak postupovaly v rozporu se soudní judikaturou. Rozhodnutí o uložení pokuty je založeno na sděleních žalobce a slečny R. zaznamenaných v protokolu o provedení kontroly. Přitom žádný z nich nebyl ve správním řízení vyslechnut jako svědek. Když na tuto skutečnost žalobce reagoval, jeho námitky označil správní orgán za opožděné.

Žalobce zdůraznil, že podklady rozhodnutí neodůvodňují závěr, že se dopustil protiprávního jednání. Správní orgány se ani o žádné prokazování nepokusily. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu – rozsudek ze dne 30. 12. 2010, čj. 4 Ads 44/2010, v němž tento soud namítá nekonkrétnost a neprůkaznost protokolu o výsledku kontroly, z něhož žádné protiprávní jednání nelze dovodit.

Jak vyplynulo dále ze žaloby, žalovaný dle názoru žalobce porušil zásadu materiální pravdy a zásady vyšetřovací. Správce daně nedostatečně zjistil skutkový stav. Ten je dle žalobce přitom možno zjistit výlučně způsobem stanoveným správním řádem, zejména dokazováním. Správní orgány se místo toho omezily pouze na spekulativní vývody z vyjádření žalobce tak, aby nesvědčily v jeho prospěch.

Shora naznačené jednání nedosahuje dle žalobce ani minimální úrovně stupně společenské škodlivosti, který musí být naplněn, takže není naplněna materiální stránka deliktu. Žalobce byl potrestán za to, že se krátkodobě vzdálil z provozovny. Odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu - rozsudek ze dne 31. 8. 2010, čj. 7 Afs 27/2008-46.

Výše uložené sankce je dle žalobce nepřiměřená nejen ve vztahu k závažnosti jeho jednání, ale též ve vztahu k jeho majetkovým poměrům, resp. rozsahu jeho podnikatelské činnosti. Uloženou sankci je tak možno hodnotit i jako likvidační. Upozornil, že povinností správních orgánů je zjistit všechny skutečnosti relevantní pro jeho rozhodnutí, včetně rozhodnutí o výši sankce. Správní orgán se nemůže této povinnosti zprostit poukazem na tvrzenou procesní pasivitu žalobce. Není rovněž pravdou, že by správní orgán neměl k dispozici žádné poznatky o majetkových poměrech žalobce, žalovanému i správnímu orgánu byla známa povaha podnikatelské činnosti žalobce, její rozsah a skutečnost, že svoji činnost vykonává bez zaměstnanců. V této situaci je třeba považovat pokutu ve výši blízkou se průměrné měsíční mzdě za zjevně nepřiměřenou.

Žalobce uzavřel, že pokud by se soud neztotožnil se závěrem žalobce, že rozhodnutí je nezákonné, navrhl pro tento případ, aby soud využil svého moderačního práva a výši uložené sankce snížil.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl zjištění, že P. R. vykonávala pro žalobce nelegální práci. Na základě vyjádření žalobce, že „na place běhá jeho kamarádka, jinak je bez zaměstnanců, nezaměstnává ji“ považoval za zřejmé, že P. R. pouze nehlídala provozovnu, ale vykonávala činnost obsluhy. Dále žalovaný uvedl, že žalobce dne 7. 6. 2011 svým podpisem stvrdil, že ho „P. R. zastoupila“ a nikoliv že by pouze hlídala provozovnu. Konstatoval, že dne 10. 6. 2011 bylo opakovaně kontrolou v provozovně žalobce zjištěno, že jmenovaná osoba zde opět vykonává práci, přičemž žalobce následně dne 13. 7. 2011 doložil dohodu o provedení práce.

Žalovaný uvedl, že ve správním řízení bylo prokázáno, že zaměstnavatel umožnil výše uvedené osobě výkon nelegální práce tak, jak ji vymezuje ust. § 5 písm. e/ bod 1. zákona o zaměstnanosti. Vyslovil přesvědčení, že P. R. pro žalobce tuto nelegální práci vykonávala. Žalobce byl povinen řádně zajistit a plnit povinnosti plynoucí mu ze zákona o zaměstnanosti, aby se nedopustil správního deliktu umožněním výkonu nelegální práce. Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že dohodu o provedení práce uzavřel až na základě poučení úřadu práce. Pokud uvedená osoba byla opět zastižena v provozovně žalobkyně, kde sama vykonávala činnost obsluhy,

a to již na základě dohody o provedení práce, nelze dle žalovaného v tomto jednání spatřovat nic jiného, než potvrzení výkonu pracovní činnosti, která byla prvotně zjištěna při kontrole úřadu práce dne 3. 6. 2011. Opakovanou kontrolou dne 10. 6. 2011 bylo dle žalovaného potvrzeno, že se jedná o opakovaný výkon práce, nikoliv nahodilý. Žalobce nebyl v době opakované kontroly na pracovišti přítomen a následně doložil dohodu o provedení práce.

Z tvrzení žalobce ze dne 3. 6. 2011 a 7. 6. 2011 žalovaný dovodil, že se nejednalo pouze o hlídání provozovny v jeho nepřítomnosti, ale o výkon činnosti obsluhy. Nelze dle žalovaného hovořit ani o občanské výpomoci. Pokud si chtěl žalobce zajistit zastoupení v provozovně, mohl se jmenovanou osobou uzavřít např. dohodu o provedení práce. Žalobce však po opakované kontrole vzájemný vztah upravil zcela dobrovolně dohodou o provedení práce.

K výši uložené pokuty žalovaný konstatoval, že představuje 0,4 % z maximální sazby, takže byla uložena při dolní hranici sazby stanovené zákonem o zaměstnanosti, takže dostatečně plnila preventivní i represivní charakter, zároveň však neměla pro zaměstnavatele charakter likvidační. To ostatně ani žalobce nenamítal. Jelikož žalobce předpokládal, že správní řízení bude zastaveno a nebude ukládána žádná sankce, nepovažoval ani za nutné předkládat doklady o svých majetkových či výdělkových poměrech. Jednal tak bezesporu s vědomím, že úřad práce pro stanovení výše pokuty bude vycházet pouze z jemu dostupných informací, případně stanoví pokutu odhadem. Žalovaný navíc konstatoval, že výše pokuty byla stanovena v souladu s ust. § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti za přihlédnutí k závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Nelegální zaměstnávání je velice nežádoucí fenomén, který narušuje podmínky na trhu práce a vyznačuje se vysokou společenskou nebezpečností. Tento správní delikt je i z toho důvodu přísně postihován a musí mít sílu doradit od nezákonného postupu i jiného nositele stejných zákonných povinností. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že správní orgán rozhodl o uložení pokuty na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a v souladu s právními předpisy.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Při nařízeném jednání odkázal zástupce žalobce v plném rozsahu na žalobu a právní důvody v ní uvedené. Citoval ust. § 2 odst. 4 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“), které upravuje závislou činnost a definuje, co je výkonem práce. Konstatoval, že skutkový děj tak, jak je vyjádřen v rozhodnutí, neodpovídá skutečnosti, neboť paní P. R. pro žalobce nevykonávala žádnou práci. Žalovaný se dopustil procesních pochybení, pokud nevyslechl navržené svědky, kteří mohli ke skutkovým okolnostem uvést podstatné skutečnosti.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu

v kontextu s žalobními námitkami dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 3. 6. 2011 v 19.55 hod. sepsal žalovaný v provozovně žalobce záznam na tiskopise nazvaném „Žádost o osvědčení totožnosti, prokázání smluvního výkonu práce, podání vysvětlení při provedení kontroly dodržování pracovněprávních předpisů podle ust. §§ 8a písm. O/, 131, 132 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti“. Konstatoval v něm, že „Na place běhá jeho kamarádka. Jinak bez zaměstnanců. Nezaměstnává ji!“. Dále je na tiskopise poznámka: „Kontrola 10. 6. 2011 v 15. 30 hod, zjištěná osoba R. P., zaměstnána od 10. 6. 2011, dohodu o provedení práce – ano – asi, OSVČ dodá dohodu o provedení práce“. Další záznam byl na tiskopise proveden k datu 13. 7. 2011 – „předložil žalobce DPP na P. R.. Zam. Od 9. 6. 2011“. Ve spise je dále založen protokol o výsledku kontroly dodržování pracovněprávních předpisů ze dne 13. 6. 2011, v němž je kontrolní zjištění podrobně rozepsáno s konstatováním, že úřad práce provedl kontrolu zaměřenou na nelegální práci na provozovně žalobce se zjištěním, že žalobce nebyl v době kontroly v 19.55 v provozovně přítomen, byla zde zastřižena P. R., která neprokázala, že práci vykonává na základě pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy. Vykonávala činnost obsluhy baru. Sdělila, že je kamarádka žalobce, ten si momentálně odběhl a ona jej jen zastoupila. Žalobce se během krátké chvíle dostavil a konstatoval, že byl na krátkou dobu mimo pracoviště, zastoupila jej jmenovaná kamarádka, kterou nezaměstnává, její přítomnost byla náhodná, nepobírá žádnou odměnu. Konstatoval, že nemá žádné zaměstnance a veškerou činnost vykonává sám. Dále bylo v protokolu uvedeno, že dne 10. 6. 2011 byla opět provedena kontrola uvedené provozovny se zjištěním, že žalobce opět nebyl na pracovišti přítomen, byla zde pouze P. R., která, dle jejího sdělení, zde od 10. 6. 2011 pracuje na dohodu o provedení práce. Na základě těchto zjištění učinil úřad práce v protokole závěr, že byl v daném případě zjištěn výkon práce pro podnikatele – fyzickou osobu, aniž byl prokázán pracovněprávní vztah nebo jiná smlouva. Žalobci bylo uloženo, aby do 10 dnů podal písemnou zprávu o odstranění zjištěných nedostatků. Nato žalobce reagoval dne 27. 7. 2011 sdělením, že s P. R. sepsal dne 9. 6. 2011 dohodu o provedení práce. K datu 29. 8. 2011 oznámil úřad práce žalobci zahájení správního řízení ve věci možného porušení ust. § 5 písm. e/ bod 1. zákona o zaměstnanosti. Konstatoval, že žalobce umožnil v době provedení kontroly výkon nelegální práce na pozici obsluha baru. Současně s oznámením o zahájení správního řízení žalobci dle ust. § 46 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) sdělil, že ukončil dokazování. Dne 30. 8. 2011 se žalobce k předmětným protokolům písemně vyjádřil se zdůrazněním, že délka prováděné kontroly vůbec nemohla postačovat k náležitému zjištění, v jakém vztahu je P. R. k žalobci a rozhodně nemohla vést k závěru, že by její vysvětlení bylo v rozporu se skutečností. Zdůraznil, že jmenovaná osoba při prováděné kontrole nevykonávala v kavárně žádnou práci. Nemůže se tedy jednat o podezření ze spáchání správního deliktu. Úřad práce následně k datu 21. 9. 2011 vydal rozhodnutí o uložení pokuty.

Nastíněné skutkové okolnosti hodnotil krajský soud z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o zaměstnanosti a správního řádu a neopomněl přitom zohlednit i závaznou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Z ust. § 140 odst. 1 písm. c/ zákona o zaměstnanosti vyplývá, že právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle ust. § 5 písm. e/ bodu 1 nebo 2 této právní úpravy. Dané ustanovení pak za nelegální práci označuje výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.

Z průběhu správního řízení vyplynulo, že úřad práce při kontrole dodržování zákona o zaměstnanosti shledal, že se žalobce ve své provozovně nenachází a v prostorách kavárny zastihl pouze shora vzpomínanou P. R.. Ta dle jeho názoru obsluhovala za barem. V prvotním písemném záznamu o kontrole pak uvedl, že se jedná o kamarádku žalobce, kterou nezaměstnává. Je rovněž nepochybné, že žalobce i uvedená osoba shodně prohlásili, že se mezi nimi nejedná o pracovněprávní ani jiný výdělečný poměr, že se jednalo pouze o krátké zastupování, za které P. R. nepobírala žádnou odměnu. Oba rovněž uvedli, že dohodu o provedení práce uzavřeli až posléze dne 9. 6. 2011. Úřad práce následně žalobci v oznámení o zahájení správního řízení sdělil, že ukončil dokazování. Na základě těchto podkladů pak správní orgán dospěl k závěru, že žalobce spáchal správní delikt spočívající v umožnění výkonu nelegální práce.

S tímto postupem se krajský soud nemohl ztotožnit, a proto i podanou žalobu považuje za důvodnou.

V první řadě je nutno zdůraznit, že správní řád úřadu práce a potažmo i žalovanému v ust. § 3 ukládá povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2. K této otázce se i závazně vyjádřil Nejvyšší správní soud a to v rozsudku ze dne 30. 12. 2010, čj. 4 Ads 44/2010, kde uvedl, že „Naplnění zásady materiální pravdy vyžaduje, aby skutková stránka věci byla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zejména zásad legality, přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Pouze v takovém případě je možno považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný. Zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu je třeba klást v rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt, zahajovaného z úřední povinnosti, jako jedné ze základních forem správního trestání.“

Ze shora uvedených důkazních prostředků krajský soud dovodil, že úřad práce si při provedení kontroly dne 3. 6. 2011 učinil sám, ve vazbě na následnou kontrolu provedenou dne 10. 6. 2011, závěr, že osoba, kterou za barem zastihl, zde vykonávala práci obsluhy, aniž by tak činila na základě jakéhokoliv smluvního ujednání. Tento závěr však úřad práce nepodložil potřebnými důkazy. Dané správní řízení tak nepochybně postrádá důkazní prostředek ve formě svědecké výpovědi a to buď samotné P. R. nebo i dalších návštěvníků kavárny. Ani strohé zápisy z kontroly zdaleka nevypovídají o tom, že by jmenovaná vykonávala činnost, která by naplňovala znaky nelegální práce. Nevylučuje z nich totiž vůbec, jakou práci vlastně jmenovaná vykonávala, tedy zda vůbec vykonávala činnost, kterou by za obsluhu

bylo možno označit. V první řadě z protokolu nevyplývá, zda v kavárně byli, kromě kontrolorů, i nějací hosté. Pokud ano, bylo namístě zaznamenat, jakým způsobem k nim jmenovaná přistupovala a v takovém případě by samozřejmě připadal v úvahu i jejich výslech jako případných svědků. Současně z kontrolního protokolu nevyplývá, jak dlouho se kontroloři v kavárně zdrželi a jakou činnost za tuto dobu Petra Růžová vykonávala. Jak již však bylo konstatováno, protokol ani náznakem takové informace neobsahoval. Za dané situace měl tedy úřad práce nesporně přistoupit alespoň k výslechu samotné osoby, jež dle jeho názoru nelegální práci prováděla. To však úřad práce neprovedl. Lze tak pouze konstatovat, že záznam o kontrole ani protokol o zahájení správního řízení nemohou být zdaleka dostatečnými podklady pro závěr, že se žalobce dopustil správního deliktu. Naopak z celého řízení lze pouze dovodit, že úřad práce žalobce v oznámení o zahájení správního řízení informoval, že v dané věci ukončil dokazování, a přitom je zřejmé, že vlastně řádné dokazování vůbec neučinil, ač mu to ukládá shora vzpomínané ust. § 3 správního řádu. Nelze se proto ztotožnit s jeho závěrem, že v předmětné věci bylo prokázáno, že aktivita jmenované P. R. naplňovala v den provedení kontroly znaky nelegální práce. Závěr žalovaného nemůže být dostatečně podložen ani jeho domněnkou, že pokud jmenovaná osoba vykonávala práci v kavárně i při jeho další kontrole dne 10. 6. 2011, lze v tom jednoznačně spatřovat potvrzení výkonu pracovní činnosti, která byla prvotně zjištěna při kontrole úřadu práce dne 3. 6. 2011. K tomu lze pouze uvést, že výkon nelegální práce nebyl vůbec prokázán.

Z uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 1 s.ř.s.). V něm bude vázán shora vysloveným právním názorem (ust. § 7a odst. 5 s.ř.s.). Krajský soud nepochybně uzavřel, že úřad práce spáchání správního deliktu žalobci neprokázal. Vzhledem k takto vyslovenému závěru je již reakce na další žalobní námitky, zejména námitku dotýkající se výše uložené pokuty, bezpředmětná.

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna zástupce a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s.ř.s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 3 úkony právní služby po 3 100 Kč, a to převzetí zastoupení a sepsání žaloby a účast při jednání (§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu). Dále krajský soud přiznal žalobkyni nárok na úhradu 3 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč. To vše včetně DPH. Žalovaný proto byl zavázán k náhradě nákladů řízení v celkové výši uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. listopadu 2013

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu